

“YENİ BİR TOPLUM SÖZLEŞMESİ” ANCAK “TARİHSEL UZLAŞMAYLA” MÜMKÜNDÜR!

Münir Aktolga

Mayıs 2016

Hiç kimsenin dikkatini çekmedi!... Neden çeksin ki zaten!!... Biz, “AK Devrim” de denilen “devrimin birinci aşamasını” götürüp “Türk tipi Başkanlık” falan diyerek Osmanlı artığı Devlete armağan ederken, “Arap Baharı” adıyla aynı devrim sürecini başlatan Tunus, “devrimin İKİNCİ AŞAMASINDA” sağlam adımlarla yol alıyor!...

Şu aşağıdaki habere bir bakın hele:

“Tunus'un muhafazakar ve islamcı partisi Ennahda'nın lideri Raşid Gannuşi'nin, 'İslamcı değil Müslüman demokratiz' şeklindeki konuşması Tunus'ta gündeme oturdu...

Arap Baharı'nın ilk kıvılcımının ortaya çıktığı Tunus, demokrasiye geçtiğini 'ilan etti.' Fransız gazetesi Le Monde'a konuşan Gannuşi, Tunus'un artık 'bir demokrasi' sembolü olduğunu , 2014 anayasasının 'aşırı laiklik ve aşırı dine sınırlar koyduğunu' belirtti. 'SİYASİ İSLAM'I TERKEDİP, DEMOKRATİK İSLAM'A GEÇİYORUZ!' dedi...

Tunus'ta Ennahda Hareketi'nin İslami dava faaliyetleri ile siyasi parti faaliyetlerini birbirinden ayırmayı tüm boyutlarıyla tartışacağı 10'uncu Genel Kongresi bugün başlıyor”....

<http://www.palo.com.tr/a/tunus-da-laiklik-dedi-%C3%BCIke-art%C4%B1k-bir-demokrasi-siyasal-islam-a-yer-yok-1493533>

GANNUŞİ kim biliyorsunuz değil mi, Arap Baharı ateşinin kıvılcımını çakan Tunus’un devrimci lideri o... Bir zamanlar Tunus’un AK Parti’si denilen islamcı Ennahda hareketinin lideri... Yani, bir zamanlar Tunus’un Erdoğan’ı!...

Bakın bu konuda daha önce neler yazmışım. Aşağıdaki satırlar bundan bir yıl önce-7 Haziran öncesinde- yayınlanan „Tarihsel Uzlaşma“ başlıklı yazımdan!

<http://www.marmarayelhaber.com/Munir-AKTOLGA/33776-Yeni-bir-toplum-sozlesmesiancak-tarihsel-uzlasmayla-mumkundur>

„Biliyorsunuz, „Arap Baharı“na sahne olan bütün o Arap ülkeleri hep Osmanlı'ya dahildiler... Bu nedenle, bunların tarihsel gelişme süreçleri arasında büyük benzerlikler vardır. Bu ülkelerdeki „batılılaşma“ ve „kültür ihtilali“ süreçleri hep aynı diyalektiğe tabi olmuştur... Hepsinde de, eski Devletçi yapıya bağlı olarak yukardan aşağıya doğru gelişen ve ona-bu eski Devletçi yapıya- eklemlenen Devletçi bir kapitalizm (Batı'daki gibi bir „devlet kapitalizmi“ değildir bu!) vardır... Ve de tabi, bu ülkelerin hepsinde, bütün bu süreçlerin diyalektik anlamda inkarı olarak-İslami bir şemsiye altında da olsa-aşağıdan yukarıya doğru gelişen burjuva anlamda „demokratik devrimci“ bir halk hareketi vardır... Bunlar hep ortak olan yanlar...”

“Buralarda, yeni ile eski arasındaki sınıf mücadelesi de bu verili koşullar altında kültürel mücadelelerle içiçe geçerek gelişir... Bir yanda eski statükoyu temsil eden Devlet sınıfı ve ona eklemlenen Devletçi burjuvazi, bunlarla birlikte aynı kültürle yoğrularak gelişen insanlar (bunlar kendilerini Batı kültürüyle yoğrulmuş „modernler“ olarak görürler) diğer yanda ise, aşağıdan yukarıya doğru islamcı bir kültürel reaksiyonla birlikte-onunla içiçe- gelişen burjuva anlamda demokratik bir halk

devriminin güçleri... Mücadele böyle-bu iki cephe arasında başlar ve devam eder hep...Türkiye’de de, Tunus’da da, Mısır’da da olan budur aslında...

“Arap baharıyla“ birlikte, Türkiye’deki „AK Parti devriminin“ açtığı yoldan yürüyen Arap ülkelerinde de o eski statüko devrilince bir yol ayrımına gelinmiş oldu ve bir „yeniden doğuşa“ giden süreçte birden fazla yol çıktı ortaya!...

Birincisi için tipik örnek Mısır’da Mursi'nin liderliğini yaptığı hareketin izlediği yol oldu... Bunlar-yani Mısır’lı „devrimciler“- her ne kadar bir seçimle zaferlerini taçlandırmış olsalar da, sürecin henüz daha kalıcı bir şekilde demokratik parlamenter bir platforma oturmadığını, yaşananın özünde halâ islamcı ideolojinin önderlik ettiği reaksiyoner bir geçiş dönemi süreci olduğunu dikkate almadan-bütün demokrasi güçlerinin rızasıyla oluşan demokratik anayasal bir platform ortaya çıkmadan- tek başlarına iktidarı alarak yola devam etmek istediler... Sonuç ortada!..(Dikkat, buradaki "demokrasi güçleri" kavramı, farklı görüşlere sahip oldukları halde Devlet sınıfına ve darbecilğe karşı olan-burjuvazi dahil- herkesi kapsıyordu...)

Suriye’yi, Libya ve Yemen’i falan hiç saymıyorum. Buralarda olup bitenler ayrı bir konu, bunu daha önce ele almaya çalıştık!..

İkinci yol ise, Tunus’da Gannuşi'nin önderliğini yaptığı "Tarihsel uzlaşmacı" yoldur!..

Buradaki kilit kavram o "Tarihsel uzlaşma" kavramı tabii!... Kimle, neyle uzlaşmıştı acaba Gannuşi ve onun-yani Tunus’un „devrimci“ güçleri?... Eski statükoyla uzlaşmadığı açıktı!... Sanıyorum, uzlaşının çerçevesini demokratik parlamenter sistem ve herkesin katıldığı bir süreçle hazırlanan-böyle bir sistemi temel alan-yeni bir anayasa oluşturdu... Böylece, herkesin eşit haklarla siyaset yapabildiği yeni bir platform ortaya çıkıyordu... Ve, 217 kişilik parlamentoda, 200 kişinin evet oyu vererek birbiriyle kucaklaşması sonucunda yeni bir süreç başladı Tunus’da!..“

Türkiye’ye gelince; Türkiye’deki süreç de özünde aynıydı aslında...

Yani, Türkiye’de yaşanan da zamana yayılarak gelişen bir burjuva-halk devrimi süreci idi... Ve, 12 Eylül 2010 Referandumu’yla birlikte devrimin birinci aşaması bizde de tereyağından kıl çeker gibi barışçı- parlamenter bir zeminde tamamlandı; ama sonra nedense Türkiye bir türlü o “ikinci aşamaya” geçemedi! Cıvıv kabuktan çıkmasına çıkmıştı belki, ama, bir türlü kendi yolunda gitmeyi beceremiyordu! Devrimin jakoben ruhu öylesine kaplamıştı ki ruhları, şimdi 7 Haziran seçimine giderken aradan neredeyse 5 yıl geçti ama halâ kabuk kırıcılıkla uğraşmakla vakit geçiriyoruz!... (bu yazının 7 Haziran Seçiminden önce kaleme alındığını belirtmiştim)

“İttihatçı-Devletçi yapı alaşağı edildi“ falan derken bir de baktık onun İslamcı „paraleli“ de çıktı ortaya! Meğer şu ana kadar yapılan Devletin „islamcı paralel“ kanadıyla (“farkında olmadan”) ittifak yaparak Devletin öteki ittifakatçı kanadını saf dışı bırakmış!...

Şimdi biliyorsunuz, işi gücü bıraktık yeniden başa dönüp Kemalistlerle işbirliği yaparak artık sadece o “Paralelcilere” karşı savaşıyoruz !!... Ama hiç belli olmaz, bu gidişle yarın birgün bir de bakarsınız bir başka „paralel yapı“ daha çıkarılır ortaya; ne de olsa alıştık her taşın altında bir “paralel” aramaya!...

Hani o “ecdadımız” edebiyatı, Osmanlı Sultanlarına laf ettirmeme zihniyeti var ya, onu kastediyorum!!O Devletçi ideoloji kökünden kurutulmadıkça „paralel

yapılar“ da tükenmez demek istiyorum!... Aynı Sultanlara-aynı ecdadımıza-methiyeler düzmede arada bir fark olmadıktan sonra ne fark kalıyor ki geride!!...

Sonra şöyle ediyordu yazı:

“Bu açıdan bakınca ne yapılması gerektiği açıktır sanırım: „Hemen şimdi, 30 Mart seçimleri sonrası için, Yeni Türkiye’den yana olan herkese, darbeciliğin her türlüsüne (ittihatçı, Kemalist biçimine de, İslamcı paralel Devletçi şekline de) karşı olan bütün toplumsal kesimlere-sınıf ve tabakalara, sivil toplum örgütlerine demokratik parlamenter sistemi temel alan yeni bir anayasanın hazırlanması için çağrı yapılmalı, en kısa zamanda bugün içinde bulunduğumuz anlamsız kutuplaşmaya bir son verilerek **tarihi bir uzlaşma** için herkes kollarını sıvamalıdır“ ...

„Burada tarihi uzlaşmadan kasıt, hiçbir şekilde eski ile yeniyi, eskinin güçleriyle yeninin güçlerini uzlaştırmak değildir!!

Bugüne kadar-hatta bugün, şu an bile- bir yanlarıyla, eski paradigma içinde birbirleriyle kıyasıya mücadele içinde olsalar da, diğer yanlarıyla, maddi varoluş koşullarını 21.yüzyılın küreselleşme süreci paradigmasına uygun olarak „yeni Türkiye konsepti içinde üretebilen herkesin ortak bir zeminde biraraya gelebilmesidir tarihsel uzlaşma... Böyle bir “uzlaşmanın”, böyle bir birlikteliğin tek bir koşulu olmalıdır: Darbeciliğe ve eski Türkiye’nin Devletçi düzenine karşı olmak, kayıtsız şartsız demokratik sistemi esas kabul ederek bu zemin üzerinde inşa edilecek yeni bir anayasadan yana olmak... Hiçbir ideolojiye tabi olmadan hazırlanacak, ortak yaşamın demokratik kurallarını belirleyecek yeni bir anayasadan bahsediyoruz... Kürt sorunundan, mezhepsel sorunlara kadar bütün sorunların çözümüne zemin teşkil edecek demokratik bir platformdan“ ...

Evet, bu satırlar yazılalı bir yıl olmuş; şu an, sürecin neresindeyiz dersiniz?.

Eski Türkiye’nin o Devletçi yapısı öyle bir zırh örmüş ki kendine, kabuk içinde kabuk mübarek; kabuklardan birini kırılıyorsa karşına başka biri çıkıyor!... Çıkıyor, çünkü o kabukları üreten bilinç dışı Devlet anlayışının kökleri-o Devlet anlayışını sahiplenme duygusu, o duyguyu temsil eden ölü kuşakların geleneği- ta ruhumuza sinmiş bizim!... Neden mi, nasıl mı?...

Müslüman orta sınıf bizde neden Devletçi?...

Aynı yazıdan devam ediyoruz:

“Çok kültürlü o antik yapı-Osmanlı- bakmış ki olmuyor, bütün o gayrimüslim tebaa falan almış başını gidiyor, „Devleti kurtarmanın“ bütün yolları tükenmek üzere, o zaman, o ana kadar hiç aklına gelmeyen, hep ikinci sınıf insan- kul olarak gördüğü Müslüman orta sınıflara demiş ki, „alın, bu Devlet sizin aslında, ne yaparsanız yapın kurtarın onu“!... Bir açıdan, „Denize düşen Devlet’in yılanı sarılması“ olayıydı bu; çünkü, o Devlet ki, kendisine rakip olarak gördüğü için tarih boyunca o Müslüman orta sınıfın gelişmesini engellemiştii hep. Ama bu sefer başka çaresi yoktu artık, „alın“ diyordu „ulu Hakan Abdülhamid Han“, ve adeta Devleti teslim ediyordu onlara!!...

Ne yapacaktı Müslüman orta sınıf, „hayır, almıyorum“ diyerek Devletin öteki tebaaları-gayrimüslimler-gibi ona karşı mücadele bayrağı mı açacaktı! Devletti

bu, el pençe divan önüne gelmiş diz çökmüş ve „ al beni, kurtar beni „ diye yalvarıyordu onlara!...

İşte, olayın özü gelip bu kahredici diyalektiğe dayanıyor!... Bugün bir Erdoğan'ın ikide bir tutup lafa „ecdadımız“ diye başlamasının, ağzını açınca, tarih boyunca Müslüman orta sınıflara kan kusturan bütün o Sultanları sayarak onlara sahip çıkmasının altında yatan saptırılmış diyalektik budur!... „Yeni Türkiye“ diye yola çıkan Müslüman orta sınıfların öncülüğünde aşağıdan yukarıya doğru gelişerek bugüne kadar gelen burjuva demokratik devrim sürecinin bir türlü eski Türkiye'nin o kabuklarını kıramamasının diyalektiği budur.

Aslında o kabuklar çoktan kırıldı, iktidar ele geçirildi ama bundan haberleri yok bizimkilerin; yok, çünkü o kabukların Devletçi ideolojiye dayanan kökleri kendi içlerinde olduğu için onlar hala kendi dışlarında sandıkları kabukları kırmakla uğraşarak kendi kimliklerini üretebileceklerine inanıyorlar!... Kendi bilinçlerini örümcek ağlarıyla saran eski Türkiye'nin -islamcı da olsa- Devletçi ideolojisinin etkisinden bir türlü kurtulamıyorlar!...

Kiminle yapacaksınız yeni bir “toplum sözleşmesini”, bir avuç “inşaatçıyla mı!... Bu sadece bir „Siyah Türk“ manifestosu mu olacak?...

Sınıflı bir toplumda toplumsal uzlaşmanın bir diğer adı da TARİHSEL UZLAŞMADIR. Ve bu türden uzlaşmalar daima eskiyi temsil eden egemen sınıfa karşı yaşam koşullarını yeniyle birlikte oluşturmaya çalışan sınıf ve tabakalar arasında yapılır... Ama bizimkiler zaten bu gerçeği kavrayamadıkları içindir ki, gittiler eski Türkiye'nin „yerli-milli“ ve de milliyetçi-ulusalcı dinazorlarıyla uzlaşma arayışına girdiler!...

Kolay gelsin!... Ama şu unutulmasın ki, eninde sonunda girilecek yol Gannuşi'nin yoludur!... Başka türüsünün ne anlama geldiğini görüyoruz işte Mısır'da ve Suriye'de!...

Kendi varoluş koşullarını çok kültürlü demokratik sistem içinde birlikte yaşamda gören bütün Türkiye'nin Türk-Kürt Beyazları ve Siyahları, ortak yaşam zemininizi muhafaza etmek için birleşiniz... Başka bir Türkiye yok!